

"Și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit..."

28 iunie 2004

Gili Cârstea

Cred că Isaia 53 este capitolul cel mai cunoscut, și unul dintre cele mai dragi pasaje din VT pentru familia noastră internațională. Probabil că el este și piatra de poticnire cea mai ofensatoare pentru Israelul după trup. Am auzit deseori pastori adventiști care doreau cu toată inima și se rugau ca fiii lui Avraam să se dovedească suficient de bravi spre a lua în serios acest capitol din Isaia. Ar ajunge astfel să descopere pe scumpul lor Mesia în persoana lui Iosua din Nazaret, iar evenimentul acesta senzațional ar fi ca o înviere din morți, după cum spunea Pavel. Dar asemenea rugăciuni au rămas, deocamdată, fără răspuns.

Acest foarte prețios capitol ascunde un răspuns și pentru dilema Israelului spiritual de azi, iar criza noastră nu este nicidecum mai puțin gravă decât criza lor. Ei nu au reușit să-L cunoască pe Mesia al lor – și L-au răstignit – iar noi nu reușim să-L cunoaștem pe Tatăl nostru ceresc, amânând la nesfârșit ultima secvență a controverselor universale.

Isaia atrage atenția poporului nostru să nu repete tragedia lui Israel, care vedea mânia lui Dumnezeu în toate dezastrele ce loveau omenirea. Dar și mai mult, rămășița trebuie să înțeleagă corect eterna întrebare: „De ce a trebuit să moară Isus?” Acest popor continuă și astăzi să creadă că Isus a fost pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Isaia spune că nu este adevărat, deși „noi” așa am crezut.

Aici apare o întrebare pe care eu nu am auzit-o pusă niciodată: De ce am crezut noi așa? Cine ne-a făcut să credem că Isus a fost „pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit”? Ce plăcere păcătoasă și tainică ne face să susținem că El a fost lovit de Dumnezeu? Ce credem că realizăm dacă evităm să recunoaștem că noi suntem adevărații ucigași de pe Calvar? De ce ne este greu să vedem cu câtă eficiență Îl limităm pe Dumnezeu, ridicând o barieră între El și noi prin zidul gros al păcatului colectiv neasumat? Iar apoi Îl jignim pe Creatorul nostru, spunând că mâna Lui este prea scurtă ca să mântuiască din păcat, mulțumindu-ne cu o mântuire virtuală, în păcat, pe care ne-o vând negustorii lumii pe bani buni.

Ar putea fi umilitor, dar este timpul să recunoaștem deschis că noi și astăzi credem că El a fost „lovit de Dumnezeu și smerit.” Vedem în cruce modul în care va trata Dumnezeu pe păcătoșii împietriți. Faptul că „nu L-a cruțat” nici chiar pe Fiul Său, nouă ne spune că Dumnezeu are astfel dreptul și obligația să pedepsească „până la exterminare” pe toți cei care refuză oferta Sa de har abundent. Violența și cruzimea izvorâte din inima lui Satana sunt văzute de noi ca fiindtribute ale neprihănirii. În numele dreptății. Din păcate, încă nu vedem că dreptatea înseamnă

lege, iar legea înseamnă neprihănire, deoarece este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Iar neprihănirea este temelia guvernării Celui pe care Îl numim Tatăl nostru.

Rugăciunea mea este ca pastorii adventiști responsabili și devotați lucrării lui Dumnezeu (pe care îi apreciez mult) să fie destul de bravi spre a lua în serios provocarea lui Isaia despre adevăratele motive ale uciderii lui Isus Hristos, Fiul omului. Cu orice risc, deoarece Dumnezeu le spune clar: „Pe ambasadorii lui Hristos nu-i privesc consecințele.” Se va deschide astfel, pentru poporul acesta haotic, „un izvor pentru păcat și necurăție.”
